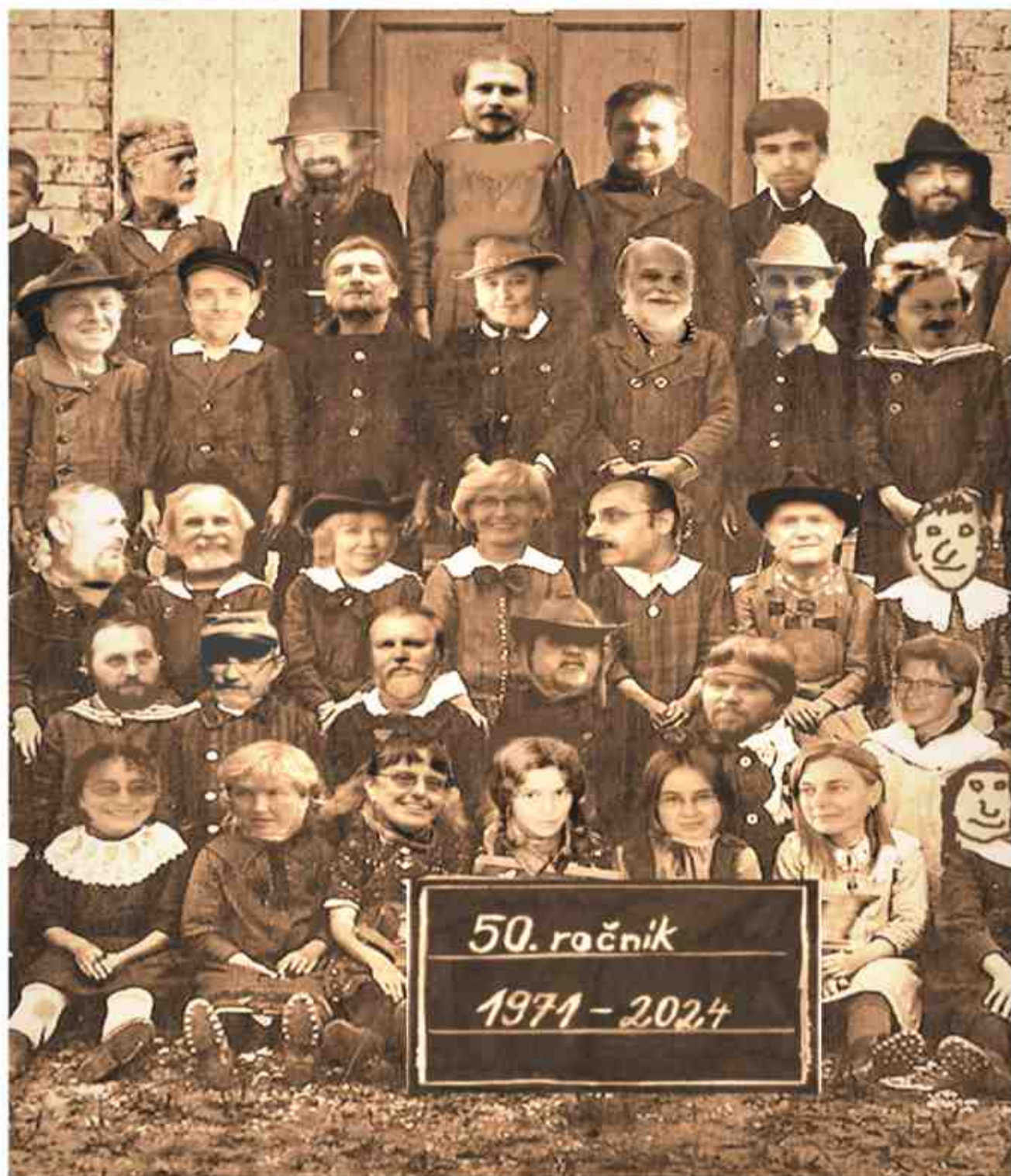


TRAPSAVEC



Sborník Literární Soutěže

Bubliny

Ležel jsem na pláži u Rotundy svatého Jiří na Řípu a vychutnával si samotu a šplouchání moře do tohoto maličkého ostrůvku. Obzor sice hyzdily kontejnerové lodě, ale i tak to tady působilo jako ráj. Měl jsem plné zuby přelidněné pevniny.

„Centrálo, zakotvil u ostrova Říp. Od vyplutí z Brd směřoval stále na sever. Zdá se, že tu na někoho čeká. Ano, vidím další plachetnici plující k Řípu od východu“.

„Ahoj Žabáku! Připlul jsi sám?“ zahájil setkání Vorvaň, jakmile se Žabákovo loď objevila u Řípu.

Žabák zakýval hlavou a vyvázal se k Vorvaňovo lodi.

„Řek jsi o akci někomu dalšímu?“ pokračoval Vorvaň hned, jak Žabák seskočil k němu na pláž a zalomil mu palec.

„Neřek, nechci, aby se to prokeclo. Kolik jsi vzal bomb, Vorvani? Celou cestu si počítám, jestli jsem to nějak nepodcenil a nevzal jich málo.“

„Já jich vzal šest pro sebe a šest pro Soba. Mám i jeden náhradní regulátor,“ pochlubil se Vorvaň.

„Já mám zase dvě masky, člověk nikdy neví! Ale bomby mám jen čtyři, tak snad to bude stačit.“

„Centrálo, obě lodě odrazily od Řípu a plují přímo na západ. Směřují buď na nejjižnější středohořské ostrovy nebo možná až do Krušnohorského zálivu. Vypadá to, že žádný útok na konvoj, co právě proplul Jihlavským průplavem, nechystají.“

U ostrova Oblík se k Vorvaňovi a Žabákovi připojily další dvě lodě. Na jednu z nich se Vorvaň obzvlášť těšil. Přivezla mu totiž jeho starého kamaráda Soba, kamaráda z války o Krkonoše. Sob přeskočil do Vorvaňovo lodi, hned na to Vorvaň nafoukl spinakr a všechny čtyři plachetnice se rozjely po větru dál na západ.

„Tak jak se žije v Krkonoších, Sobe?“ těšil se na novinky Vorvaň.

„Jako všude jinde, Vorvani. Přelidněno. Kdybychom v padesátých letech neuhájili Krkonoše před Poláky, tak nevím, kam bychom se poskládali. V Krkonoších žije snad padesát procent všech lidí z bývalých měst. A vtipný je, jak i po stěhování národa se špičkují lidi z Hradce s lidmi

z Pardubic. Mě osobně teda štvou všichni. I proto se hrozně těším na dnešní podvečer, až všechno zmlkne.“

„Centrálo, potvrzují, že lodě vyplouvají do Krušnohorského zálivu. Měli bychom posílit ochranu CO2-jemu. Doporučuji informovat velitelství na Klínovci.“

Vorvaň se Sobem stáhli hlavní plachtu i kosatku a úžinou mezi Krušnými a Doupovskými horami pluli jen na motor, ostatní je následovali. Vítr se utišil, blížil se večer.

„Sobe, vytáhni si ze salonu věci do vody, měl by sis vyzkoušet, jestli ti budou,“ vyzval Vorvaň svého druhá. „Jsou v tom modrým pytli.“

Sob se přišoural s obřím pytlím, začal z něj tahat výbavu a rovnou ji na sebe soukal.

„Vorvani, co to je za prehistorickou výbavu?“ šklebil se Sob.

„Klasickéj vojenskéj neopren, cos čekal?“

„Neopren? Spíš paleopren, ne? To se snad používalo, když ještě moře bylo o 450 metrů níž! Nepamatuje ještě Prahu? Jak mam v tomhle vydržet celej večer?“

„Sobe, tys' ňák vyměk. Holt si musíš vybrat. Buď tlačení s lidma na zemi, nebo svobodnej trampíng pod vodou – hele neboj, dneska nám poprvé zima nebude! Možná i pochopíš, jaká to byla krása, když se trampové mohli hrát u ohně!“

„Centrálo, sledované plachetnice vpluly do Karlovarské zátoky. Čekaly tam na ně další lodě. Všichni z lodí skáčou do vody a mají na sebe navázáno hromady materiálu! Okamžitě nechte uzavřít slavkovský CO2-vod!! Jestli se nám CO2 uvolní do atmosféry, tak na krušnohorských polích budeme sázet leda kaktusy!!“

Vorvaň, Sob, Žabák i ostatní následovali místní vodní trampy v ponoru. Profukovali uši a potápěli se stále hloub a hloub. Čím blíže byli ke dnu, tím více cítili proud, který jim cloumal náhradními bombami se vzduchem, až se zvonivě srážely. Kromě proudu cítili i podivné teplo. Proud vody tryskající ze země hrál! Vřídlo, odkud teplo proudilo, bylo uprostřed kruhu, který jim naznačil, kam se mají rozmístit. Když tak učinili, jeden z potápěčů naznačil, že se mají ostatní uklidnit v pohybech a zaujmout meditační posezení. Uposlechli ho. Každému v kruhu se na chvíli upřeně zadíval do

masky, pak ze svých úst vyndal regulátor a vzduchem naplnil rukáv, na který připevnil vlajku. Všichni vrávoravě povstali. Nafouklý rukáv s vlajkou opustil potápěčovu ruku. Trampové smekli neoprenové čepičky a přes masky, které zakrývaly dojetí svých nositelů, upřeně sledovaly vlajku letící vzhůru. Potlach začal.

„Centrálo, právě vybublalo na povrch, že jsme je nesledovali zbytečně. Dle vylovené vlajky se evidentně rozběhla podvodní akce organizované skupiny. K započatému útoku se přihlásila Teroristická Organizace Modrá kotva.“

„Hlídko, co přesně je na oné vlajce?“

„T.O. Modrá kotva.“

„Hlídko, Modrá kotva je název tramské osady z 20. století!“

„Cože? Trampové? Co to je za lidi? Vždyť jsou vystrojení, jako kdyby šli do války!“

„Jo, to je takovej jejich zvyk. Vystrojí se jak do války o Krkonoše, ale pak si jen sednou v kruhu jeden vedle druhého, dívají se do písku před sebou a pouští bubliny.“

2. místo Próza Oldpsavci Radek Kottner – Kačer